

Graag uw reacties:

<http://www.facebook.com/Luc.Deflo.LifeandWorks>

www.deflo.be

luc.deflo@gmail.com

DEFLO

Angst

Manteau

THRILLER

Voor Tess, Tris en Alessandro

Dank aan mijn testlezers:

Eva Parent, Kitty Scheerlinck, Brian Doyle, Jan Vrints
en Jan Willems

© 2007 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Luc Deflo

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Eerste druk september 2007

Tweede druk februari 2012

Omslagontwerp: Wil Immink

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2204 8

D 2007/0034/52

NUR 330

Walter, ballade van een goudvis

Walter was heel tender toen hij op de wereld kwam
Hij bestond praktisch enkel uit wat benen
Wat roosblauw rimpelig vel een en veel te grote kop
Z'n moeder durfde hem bijna niet spenen

Maar na veel nachten zonder slaap, veel zorgen en geduld
Werd Walter al wat sterker en op zeven
Was ie een doodgewone knaap, een beetje bleek misschien
Met het vooruitzicht op een onopvallend leven

Walter zat soms urenlang in het kippenhok
Of soms op de knieën van z'n vader
Die zong in falset 'zalig zijn de zuiveren van hart'
Ze zullen tot de Heer worden verzameld

Z'n vader hoogstwaarschijnlijk zelf een zuivere van hart
Werd enkele jaren later ook verzameld
Hij deed net een uitval naar een zilveruitje op z'n bord
't Was gewoon maar een breuk van de hartader

Walter's oom vond hem een baantje bij de Brabantbank
Hij deed z'n paperassenwerk voorbeeldig
De directeur zei van hem 'Walter is een flinke kracht'
Maar om het ver te schoppen wat te melig

JAN DE WILDE

Ondanks de slijmerige ochtendspits, die de aders van de Brusselse binnenstad deed dichtslibben, had Walter Vandamme er zin in. Bijna fluitend zat hij achter het stuur van zijn Nissan Primera. Hij had zijn zoon naar school gebracht en Jonas had hem bij de schoolpoort uitgewuifd totdat de auto om de hoek was verdwenen. Hij zwaaide ingetogen, met die typische verloren blik in zijn ogen, alsof hij iets duidelijk wilde maken maar niet wist hoe.

Dat experimentele co-ouderschap, is dat nu echt wel een goede zaak? De gedachte drong zich op maar Walter duwde ze weg. Dit was niet het moment om te gaan twijfelen of weemoedig te worden. Hij was een goede vader. Dat probeerde hij tenminste te zijn, ondanks alles. Een voorbeeld, een vader die zijn zoon de weg wijst zonder hem zijn wil op te dringen.

‘Een voorbeeld’, mijmerde Walter. Jonas leek ook echt op hem. Hij had dezelfde wat afwezige blik, de gebogen schouderlijn ook, de lange hals. Ja, ze waren met elkaar verbonden, fysiek en emotioneel, en ze zouden er samen het beste van maken.

Hij had hard genoeg voor dat hoederecht, voor de voogdij over zijn zoon, moeten vechten toen hij en Hilde hadden besloten om een tijdje uit elkaar te gaan. Jonas was bovendien in goede handen. Het Sint-Jan Berchmanscolle-

ge was wellicht de meest gerenommeerde Nederlandstalige school in Brussel. Gelukkig had Hilde geen bezwaar gemaakt, waarschijnlijk omdat het een katholieke school was.

Dat tijdje uit elkaar gaan om op adem te kunnen komen, duurde ondertussen al bijna twee jaar. In het begin hadden ze in een hel geleefd, alle drie, en werd Jonas van hot naar haar gesleurd, te pas en te onpas. Daar was nu gelukkig een einde aan gekomen. Dankzij de interventie van de jeugdrechter. Hilde had er zich uiteindelijk bij neergelegd dat Walter, als vader, ook rechten had. Zoals ze zich ook had neergelegd bij het feit dat hij opnieuw een vrij man was. Dat was de beste oplossing, voor alle drie.

De sliert auto's aan het einde van de Zuidlaan kwam in beweging en de Nissan glipte als laatste door het groene licht. De banden hobbelden over een oneffenheid en Walter zette zijn richtingaanwijzer aan, klaar om links af te draaien, de Pointcarrélaan op.

Toen een tegenligger door het oranje scheurde en hem de weg afsneed, bleef de nijdige claxonstoot achterwege. Walter maakte een hoffelijk gebaar en liet de tegenligger invoegen. De verbaasde chauffeur slaagde er niet in om zijn verkrampte gezicht in een andere plooi te krijgen. Hij schoot snel naar een andere rijstrook. Wat verderop sprong het verkeerslicht op oranje, maar Walter vertikte het om een stoot gas bij te geven. Hij schakelde de auto rustig in zijn tweede versnelling en liet hem zachtjes tot stilstand komen.

Wat kon het leven toch simpel zijn, en mooi. Zeker vandaag. Want vandaag was de grote dag, zijn dag. Walter borstelde glimlachend een stofje van de revers van zijn spiksplinternieuwe linnen Armani-pak. Stijlvol was het, donkerblauw, drielig en duur. Hij had het ooit gekocht op Sicilië, tijdens een vakantie met Hilde, in een bui van spil-

zucht. Ze hadden erover geruzied, zoals ze over zoveel dingen hadden geruzied de laatste twee jaar van hun doodgebloede huwelijk, maar hij was blij dat hij toen voet bij stuk had gehouden en zijn zin had doorgedreven. Het kwam uitstekend van pas nu, want ze zouden er vanmiddag zijn. Allemaal. Delanotte, vicepresident en Claus Fischer, directeur, een geboren diplomaat die zeer nauwe banden had met de aandeelhouders van Deutsche Bank. Hij was de gedoodverfde kandidaat om bij de volgende verkiezingen tot afgevaardigd bestuurder te worden benoemd. En Bode, het hoofd van IT. En wie niet nog allemaal. Iedereen die wat in de melk te brokkelen had zou er zijn, want de Algemene Directieraad, een keer per maand geagendeerd, was een verplicht nummer voor de topmanagers. En nu dus ook voor hem.

Voor Walterke Vandamme, de selfmade man, die het van eenvoudige loketbediende tot IT-adviseur had geschopt. En meer, veel meer dan dat. Vanmiddag kwamen ze luisteren naar hém. Hij zou het PSS voorstellen.

Het Process Screening System, met hoofdletters, inderdaad, want zijn geesteskind zou Deutsche Bank een fortuin aan besparingen opleveren. Waterdicht was het. Dé toverformule, die lood in goud zou veranderen. Walter had het PSS ontworpen met zichzelf als voorbeeld. Hij zat er compleet in. Hij wás het PSS.

‘En iedereen, waarde collega’s, weet dat besparen, in de huidige economische context, een must is. Hmm. Een noodzaak.’ Walters fantasie sloeg op hol. ‘Belgien, Deutschland, und dann, die Welt!’ schreeuwde hij. En wie weet kon het. Waarom niet? Deutsche Bank was een wereldspeler, een topploeg en Walter Vandamme, een wereldspits. En scoren zou hij.

‘Waarde heren van de board, directeurs, algemeen directeur, collega’s.’ Bij dat laatste woord trok hij zijn mond in

een beminnelijke plooi. Te slijmerig, zag hij in de auto-spiegel. Te glad.

‘Wees gewoon wie je bent, jongen’, fluisterde hij zichzelf moed in. Hij ging met zijn hand door zijn dunne, blonde haar. Hij had er vanochtend wat gel in gesmeerd maar dat had hij beter niet kunnen doen. Het accentueerde zijn kaalheid en dat was op zijn leeftijd, tweeënveertig, niet meteen een waarborg voor succes. Hij veegde een speekselblaasje van zijn lip.

Ach, foert! Hij zou zijn haar wel even nat maken. Straks, net voor de vergadering, in de witmarmeren directie-wc’s. Daar kon hij dan nog gauw zijn intro oefenen, in de spotlights; in de met zacht licht omlijste spiegels. Daarna zou hij naar de directievergaderzaal lopen, waardig, absoluut niet gehaast, en in het voorbijgaan zou hij achteloos aan de knoop van zijn das trekken en glimlachen naar Michaela, de knappe Italiaanse receptioniste. Ze zou zijn glimlach beantwoorden. Deze keer wel. Met een rij uitnodigende, parelwitte tanden. Haar hazelnootogen zouden schitteren.

De claxonstoot haalde Walter Vandamme uit zijn droom. Hij maakte een verontschuldigend gebaar zonder het echt te beseffen en reed de Stefania-tunnel in, rustig en in een gezapig tempo, dat wel, maar toch wat sneller nu, want het was bijna negen uur. Je kon je als jong genie misschien wat meer permitteren dan een ander, hij was en bleef een werknemer van zijn broodheer. En diens steun had hij tot nader order ook nog steeds broodnodig. Breed had hij het niet en zijn kleine, gemeubileerde flat was dringend aan een opknapbeurt toe. Het eerst een nieuw bed voor Jonas. Hij was al bijna acht, zijn jongen. Onvoorstelbaar hoeveel huiswerk dat joch al moest maken, en dan heb je een bureau nodig.

Hij had het ideale meubel zien staan, bij Ikea. Zo’n mo-

derne combinatie van bureau en bed, in glimmend metaal. De afmetingen klopten perfect. Alles klopte, alleen was hij geschrokken van het prijskaartje. Maar dat zou weldra geen struikelblok meer zijn, want aan het PSS hing ook een prijskaartje. Dat zou nu niet ten goede komen aan een leger gladde en vetbetaalde consultants. Nee, het was voor hemzelf. Voor hem alleen.

Eén procent van de gerealiseerde besparingen, daar kon hij op rekenen. Eén procent van grofweg vijftienhonderd salarissen. Een regelrecht fortuin dus. De opstap naar een nieuw en beter leven. Walter kon het eigenlijk niet bevatten. Nog steeds niet.

Toen hij de parking bij het hoofdkantoor van Deutsche Bank aan de Marnixlaan op draaide, voelde hij voor het eerst de spanning. Die zinderde door tot in zijn tenen en tot in zijn vingertoppen. Een groot redenaar was hij, behalve in de veilige privacy van zijn auto, nooit geweest.

‘Wat als ik begin te stotteren?’

Walter Vandamme vermande zich en hij stuurde zijn leaseauto, een geschenkje van Theunis, zijn program manager, de ondergrondse garage in. De bovengrondse parking stond zoals gewoonlijk overvol.

Ook de ondergrondse parkeergarage was ei- en eivol. Walters humeur zakte in een dipje.

Daar komt na de implementatie van het PSS wel verandering in, dacht hij grinnikend. Het PSS was immers niet een, maar dé tool om processen te wijzigen, waardoor het voor de bobo's van de bank eenvoudiger werd om op de diverse afdelingen met een adequate personeelsbezetting te werken en ze de minst efficiënte medewerkers, de overbodige ballast, konden laten afvloeien, of ontslaan, of vervroegd op pensioen stellen.

Hij dwong zijn gedachten in een andere richting en zag

een plaatsje, maar het was te smal. Iemand had in zijn jeugdige nonchalance – er lag een baseballpet op de hoedenplank – zijn gedeukte Toyota ruim over de witte lijn geparkeerd.

Walter vloekte, mopperde: ‘Jij bent de eerste die mag vertrekken, maatje’, en hij overwoog om de nummerplaat te noteren, maar hij probeerde zich kalm te houden. Wat voor zin had het allemaal? Zijn banden slipten door op de gladde, groengeverfde vloer.

Even vertraagde hij, toen hij langs de voor de directie gereserveerde parkeerplaatsen reed. Daar waren nog twee plaatsen vrij en bovendien waren ze veel ruimer dan de ‘gewone’ parkeerplaatsen.

Hij overwoog om zijn wagen daar te stallen, maar bedacht zich. Niet omdat er genummerde bordjes hingen, maar omdat die plaatsen vanmiddag ingenomen zouden worden, door alle directieleden die op de Algemene Directieraad werden verwacht.

Walter kreeg een briljante ingeving. Hij reed nog een keer een blokje om en parkeerde zijn Nissan achter de Toyota. Dat ventje zou straks wellicht raar opkijken.

‘En dat hij’t maar eens waagt om mij weg te laten roepen uit de directieraad als hij er om een uur of vier vandoor wil.’

Grinnikend om zijn zoete wraak stapte hij uit en hij streek zijn pak glad. Hij overwoog om toch maar een briefje met zijn naam en gsm-nummer achter de ruitenwisser van die cowboy te steken maar deed het niet.

Laat hem maar eens sudderen, straks. Deze dag is mijn dag. Van mij alleen.

Jeffrey Theunis, Italiaans design met een Antwerps accent, zat op de rand van het bureau van Jenny Steegmans, manussje-van-alles van de afdeling. Toen de deur openging glimlachte hij en hij drukte Walter de hand. Het was een stevige handdruk. Warm en gemeend.

‘Dag Jeffrey.’

‘Walter, mijnne man, alles kits. Ben je er klaar voor.’ Het klonk niet als vraag en dat had Walter ook niet verwacht. Natuurlijk was hij er klaar voor.

‘Nog effe een en ander doornemen, Jeff.’

Walter knikte naar de borsten van blonde Jenny en liep met strakke pas naar zijn kantoor. Trots, want hij was, buiten Theunis uiteraard, de enige die een eigen kantoor had. Dat had Jeffrey voor hem geregeld, gewoon omdat het hem toekwam. Jeffrey was goed in die dingen. Een diplomaat pur sang. Sommige collega’s versleten hem voor een ordinaire pr-man, puur uit jaloezie omdat Jeff warm was en charmant en in hoog aanzien stond bij het management, ondanks zijn veeleer beperkte vakkennis.

Hijzelf, een technische bolleboos, en Theunis waren dus in zekere zin elkaars tegenpolen. Toch waren ze, zoals wel vaker, een te duchten tandem. Een team. Walter fronste. Voor het woord ‘team’ had hij een aangeboren afkeer. Walter was een einzelgänger, met slechts één echte stelregel waarin hij rotsvast geloofde, een dogma als het ware, zoals Hilde in haar God geloofde. Die regel – wat je zelf doet, doe je beter – was de rode draad in zijn bestaan.

Toen Walter zijn kantoor wilde binnengaan, voelde hij de hand van Jeffrey op zijn schouder.

‘Hela. Strebertje. Momentje.’

Jeff trok hem mee naar zijn kantoor.

Het was licht, en ruimer dan dat van Walter. Op het bureaublad stonden een zilveren dienblad, een ijsemmer en twee glazen, gevuld met bubbels.

‘Champieter.’ Theunis gaf een glas aan Walter. ‘Proost, mijn vriend’.

Walter aarzelde.

‘Ik dacht. Hier hoort op zijn minst een toast bij’, zei Theunis, met zijn jongensachtige oogopslag waarvoor al zoveel vrouwen door de knieën waren gegaan. Maar Walter was geen vrouw. En met alcohol was hij bovendien nooit beste maatjes geweest. ‘Eentje. Dat kan toch geen kwaad. Je gaat er niet van dood. Boekenwurm!’

Theunis nam een slokje, met een uitnodigende blik. Hij had die gewoonte om je strak aan te kijken als hij sprak, eerlijk en open. Het had Walter, van nature bedeesd, steeds een goed gevoel gegeven. Het gevoel dat hij meetelde. Theunis zette het glas neer.

‘Waar was je trouwens gisteren? Bij de miekes?’ Theunis gaf Walter een kameraadschappelijke stomp. ‘Ik heb je proberen te bereiken om nog wat trivia over het PSS door te nemen, maar je nam niet op.’

Walter Vandamme zweeg. Helemaal in zichzelf gekeerd.

‘Walter? Scheelt er iets?’

‘Nee.’

Walter nam een communiekaartje uit zijn zak en gaf het aan Theunis.

‘Ah. Jonaske heeft zijn communie gedaan. Tof. Wat heb je gekocht?’

‘Nog niets.’

‘Waarom niet?’

‘Ik was niet uitgenodigd.’

Jeffrey Theunis merkte de pijn. Hij legde zijn hand op de schouder van Walter, maar wist niet goed hoe het gesprek nu verder moest.

‘Dat maakt toch niet uit. Als hij je maar graag mag. Wat wil hij hebben, Jonas?’

Walter zweeg. Hij herbeleefde dat pijnlijke moment en zag zichzelf, half verscholen, achter in de kerk en de priester, vooraan, die het volgende kindje uitnodigde. Een mol-
lig meisje met een gigantische roze strik in de haren. Ze leek op een bonbon.

‘Laura?’

Het meisje ging op haar tenen staan om bij de micro te kunnen.

‘Ik ben Laura, en ik wens dat ik vleugels kreeg dan hoefde ik niet meer zoveel te lopen.’

Er ging een hilarische trilling door de kerk. Daarna was Jonas aan de beurt.

‘Jonas? Wat is jouw wens?’ vroeg de priester. Het gelach gonsde nog wat na.

‘Dat ik nog een keer samen met mijn mama en papa mag gaan fietsen.’

Het werd doodstil in de kerk. Zo stil dat Walter zichzelf kon horen ademen. Zoals hij ook nu zichzelf hoorde ademen.

Hij was naar buiten gelopen, als een dief in de nacht. Daarna had hij zowat de hele zondagmiddag geprobeerd om zijn zoontje te bellen, om hem te feliciteren maar vooral om de eenzaamheid en het gemis te verdrijven. Hilde had niet opgenomen. Pas ’s avonds laat was het hem gelukt, maar ze had geweigerd om Jonas aan de telefoon te laten komen. De eerste keer omdat hij nog met zijn huiswerk bezig was en de tweede keer, toen hij na een halfuur had teruggedeld, omdat Jonas al sliep en het morgen vroeg dag zou zijn als Walter hem kwam ophalen en hij met een frisse kop naar school moest.

Toen ze begon te zeuren over het feit dat het voor haar heel moeilijk was om Jonas iedere morgen van Mechelen naar Brussel te brengen, had Walter geargumenteed dat de

file voor iedereen een ramp was. Daarna had hij nog iets gemompeld als 'beschermde diersoort', maar dat had Hilde niet meer gehoord want hij had de verbinding verbroken.

'Walter?'

'Een fiets. Hij wil graag een fiets.'

Het werd akelig stil. Jeff Theunis was geen toonbeeld van empathisch inlevingsvermogen en had als verstokte vrijgezel en pluk-de-dagmens moeite om zich Walters problematiek eigen te maken. Maar toch. Er zat zoveel opgekropt verdriet in dat laatste zinnetje dat hij er koud van werd.

'Hoe gaat het eigenlijk met jou en Hilde?' klonk het bezorgd. Walter had een vriend, wellicht zijn enige vriend. Het hielp, om de pijn weg te slikken.

'Slecht, Jeff. Ze gelooft niet meer in ons, vrees ik.'

'Ik ben trots op jou, Walt. Echt waar.'

Walter nam een zuinig slokje. De champagne, nochtans een Veuve Clicquot – een hoek van het etiket was zichtbaar – smaakte nogal bitter, vond hij. Maar dat zou wel aan hem liggen, want Jeff smakte luid met de lippen nadat hij nog een forse slok had genomen. Hij tikte Walters glas aan.

'Ik heb altijd in jou geloofd, makker. Van in het begin.'

Walter stond daar maar, met het glas in zijn hand. Niet goed wetend wat te doen noch wat hij van die woorden moest denken. Hij was gelukkig maar wist niet hoe hij met dat gevoel moest omgaan. Theunis gunde hem de tijd niet om daarover te piekeren. Hij straalde weer energie uit, en vitaliteit, en eigenschappen die Walter hem altijd al had benijd. Theunis, een man met meer ballen dan een stier, had charisma en was degene die in gezelschap alle aandacht naar zich toe zoog.

'Lust je 't niet? Dat geeft niet. Zet maar neer, jong. Ik wil dat je straks een heldere geest hebt. Dat komt je toel'

Walter dronk zijn glas leeg, met één kloeke teug. Een

glaasje kon geen kwaad. Bovendien zouden ze straks nog samen gaan lunchen en met wat voedsel in de maag: geen probleem, toch?

De voet van het glas tikte neer in de tinnen schotel. Jeff pakte de fles en schonk zichzelf bij. Hij gebaarde uitnodigend naar Walter, die beleefd weigerde.

Jeffs telefoon ging over. Hij ging zitten en beantwoordde de oproep. Terwijl hij zijn das, een stijlvol juweeltje van Boss, rechtrok, wiegde de rug van zijn directeursstoel op en neer. Hij lonkte naar het oog van zijn webcam, alsof het vrouwtje aan de andere kant van de lijn hem zou kunnen zien, de ijdeltuit. En een vrouwtje was het, want Jeff zei met een fluwelen stem: 'Ogenblikje', en glimlachte naar Walter, die de bijna smekende blik correct interpreteerde en naar de deur liep. Een pr-man, Jeff, dat ongetwijfeld én een vrouwenzot, maar de beste baas die hij ooit had gehad.

'Dag mijn Jenny'ke, poezeke', imiteerde Walter zijn baas. De secretaresse keek op, allesbehalve gecharmeerd, en zag hoe die kleffe kalende medewerker, dat voze ventje, in zijn kantoor verdween. Ze nam de stapel papier en herschikte hem zeer nauwgezet aan de andere kant van haar bureau. Ze huiverde, wreef over haar mollige armen en keek nog een keer naar de deur van Vandamme. Uren, dagen, soms nachten zat hij daar.

De bolleboos van de afdeling, zonder twijfel. Maar in haar ogen een gek, die, wie weet, haar afdeling succes zou brengen maar door wiens toedoen zijzelf misschien wel haar baan kon kwijtgeraken. Want zij was maar een onbetekenend radertje in dit hele gekkenhuis.

Ze pakte haar Libelle uit haar handtas en herlas het crash-dieet in tien eenvoudige stappen. Eenvoudig dus. Maar het bevatte een boel ingrediënten waar ze nog nooit van had gehoord.

Walter klikte ongeveer tegelijkertijd met Jenny Steegmans zijn browser open, maar niet om te speuren naar ingrediënten voor een crash-dieet. Hij wilde gauw nog een artikel opsnorren op de website van Budget Week, een artikel over process redesign. Goed gedocumenteerd zijn was een absolute must. Hij wilde op alle vragen kunnen antwoorden. Dit waren geen simpele werknemers, dit waren toplui en wie weet welke vervelende vragen ze niet allemaal zouden stellen. Op Jeff Theunis hoefde hij niet te rekenen en op Tom Slootmaekers, zijn assistent, evenmin.

De technische capaciteiten van Theunis haalden amper kleuterklasniveau en Tom, een bolleboos op de universiteit, liep er maar een beetje voor spek en bonen bij. Een warhoofd. Het type man dat nooit een man zou worden. Omdat hij geen verantwoordelijkheid kon of wilde dragen. Hij woonde nog bij zijn ouders. Waarschijnlijk voor de rest van zijn dagen.

Walter vond het artikel, maar hij was te gespannen om zich te kunnen concentreren. Hier zat hij nu, wachtend op zijn moment van glorie. Alleen.

De gedachte werkte verlamdend: met wie zou hij zijn succes nu delen? Met Jonas? Nee, die was nog te jong daarvoor. Hij had vorige week, aan de ontbijttafel, het onderwerp heel even aangeraakt. Maar Jonas had hem met nietsziende ogen aangegaapt, een beetje zoals Tom. Hij had zijn zoon een zoen gegeven en extra veel chocopasta op zijn boterham gesmeerd. Dat had Jonas meer gewaardeerd. Delen dus. Daar ging het toch om?

Met Hilde dan? Nee, dat was geen optie. Hilde wilde met hem niets meer te maken hebben. Voor Hilde was hij persona non grata. Ze had hem zelfs verboden om nog een stap over de drempel te zetten. Eens vertrokken, voorgoed vertrokken, zo luidde haar devies.

Walter slikte. Wellicht had ze gelijk. Ze deed het, vermoedelijk, om de pijn buiten te houden, de pijn van het verlies.

Hij voelde een scherpe pijnscheut in zijn maag en om de een of andere reden dwaalden zijn gedachten af naar zijn ouders. Wat zouden die trots op hem zijn geweest. Vooral papa dan. Een goede, eenvoudige man, zijn vader, die zijn tijd verdeelde tussen tuinieren en luisteren naar Duitse marsmuziek uit de Tweede Wereldoorlog. Een beetje een rare hobby. Hij dweept met al wat Duits was, Rik Vandomme. Al bij al was dat vrij onschuldig want hij liet zich vooral leiden door economische motieven. Het was hem voornamelijk te doen om de Deutsche Gründlichkeit.

God, wat was hij trots geweest toen zijn zoon werk had gevonden bij de grootste Duitse bank. De stille man was op zijn fiets gesprongen en was, tot laat in de nacht, het nieuws overal gaan verkondigen. Hij was nogal aangeschoten toen hij thuiskwam en wankelde op zijn benen. Dronkenschap was nochtans een buitensporigheid waarop hij zich zelden of nooit liet betrappen.

Maar hij was er niet meer, pa. Ze waren dood. Allebei. Zijn moeder was gestorven aan maagkanker. Hoe lang alweer geleden? Vier, nee, zes jaar al. Pa was kort na haar gegaan. Van verdriet.

Wat zou hij doen mocht Hilde sterven, vroeg Walter zich af. Voor Jonas zorgen, natuurlijk. Zijn verantwoordelijkheid opnemen.

Hij greep naar zijn maag. De pijn hield aan. Een van zijn grootste angsten was het te sterven zoals zijn moeder. Sterven in ondraaglijke pijnen. Ze was een harde vrouw geweest. Tot op het laatst had ze elke hulp van buitenaf geweigerd. Geen morfine. Niks. Hard voor zichzelf, maar oprecht. Rotsvast hield ze vast aan haar geloof, aan de katholieke normen en waarden die hun leven elke dag hadden beheerst.

Zou ze überhaupt wel trots op me zijn geweest, vroeg hij zich af. Op Walterke, de ontwerper van een instrument dat dient om mensen te ontslaan en hen te beroven van hun dagelijks brood. Ma was een familiemens in hart en nieren. Gelukkig had ze de problemen tussen hem en Hilde niet meer hoeven mee te maken. Het zou haar geraakt hebben tot in het diepste van haar zijn.

Dagelijks brood?

Walter wreef krachtig over zijn maag, alsof hij de pijn weer naar binnen wilde duwen.

Wat heb ik vanmorgen eigenlijk gegeten? Een boterham. Met extra veel choco. En een potje yoghurt. Zoals elke morgen.

De woekerende pijn verstikte de gedachte. De maagkrampen waren niet meer te harden.

‘De champagne, godverdomme’, mompelde Walter. ‘Ik had het moeten weten. Dat verteer ik niet, zo vroeg.’

Dikke Jenny keek amper op toen Vandamme voorbijstropelde, bijna struikelend over zijn eigen voeten, met zijn handen op zijn buik.

In de wc leegde Walter zijn darmen. Het luchtte op. Even. Want daarna zette de pijn opnieuw op. In de gang liep hij Tom Slootmaekers tegen het lijf.

‘Walter. Scheelt er iets?’

‘Nee. Lamaar’, gorgelde Walter. Hij zag krijtwit en had een droge mond.

De deur van Theunis was nog steeds dicht. Hij was dus nog gezellig in gesprek met dat meisje. Daar was hij goed in. Maar niet in het presenteren van het pss.

Walter strompelde zijn kantoor binnen. Zijn maag rommelde nog steeds en hij had het gevoel dat hij elk moment zou moeten gaan kotsen. Hij vervloekte zichzelf. Hoe kon hij zo’n sul zijn? Een miljonair die ’s ochtends nog geen glas champagne verdraagt. Wat voor een miljonair is dat dan?

Theunis, die dronk waarschijnlijk regelmatig champagne, 's morgens in bed, met een of andere wulpse blondine.

Hijzelf had er zich nooit aan gewaagd, aan zulke uitpattingen. Niet met Hilde. Met niemand eigenlijk. Er was alleen Hilde geweest in zijn leven en Hilde was er de vrouw niet naar om zich te buiten te gaan aan zulke frivoliteiten. Nee, Hilde niet. Misschien hadden ze het moeten doen. Om de sleur te doorbreken. Of zo.

Hij ging zitten en probeerde met opgetrokken knieën de pijn te verbijten. Hij klikte de bestanden van het pss open, maar kon zich onmogelijk concentreren. Hij begon te zweten. Het gutste uit al zijn poriën. De misselijkmakende pijn in zijn maag maakte hem duizelig. Pijn en angst, een wreedaardige cocktail.

'Nee. Dit niet. Niet nul' Hij schreeuwde de woorden bijna uit. Hij pakte zijn pen, trok een blad van zijn notitieblok en begon te schrijven. Zijn hand beefde.

Vermoedelijke return van het project.

De letters begonnen te trillen maar hij beet door.

Besparing van 1500 jobs x 50 000 euro
= 7 500 000 euro.

'Nee', kreunde hij toen hij beseftte dat hij een nul was vergeten. Dat een nul zoveel verschil kon uitmaken. Zelfs voor een nul zoals hijzelf, die ziek werd vlak voor zijn moment van glorie. Het moment waarop hij voorgoed uit de anonimiteit zou treden. Het moment waar hij zo lang van had gedroomd. Waarvoor hij zoveel overuren had gemaakt. Waarvoor hij zijn huwelijk had opgeblazen. Eens een sukkel, altijd een sukkel.

Een beter leven voor Jonas.